

NEZAPOMENUTÉ LEGENDY

aneb, příběhy z Ašského výběžku



váš průvodce tajemnými místy a legendami
„VÝLETOVÁNÍ po vlastech českých“



AŠSKÝ VÝBĚŽEK



Ašský výběžek, také nazýván Ašsko, je výběžek českého území, který na úplném západě Čech vybíhá do území Německa. Nachází se v Karlovarském kraji v okrese Cheb a zahrnuje města Aš, Hazlov, Hranice, Krásnou a Podhradí. Nejvyšším vrcholem je Háj se svými 757 metry nadmořské výšky a celý výběžek je geograficky součástí Smrčin. Zajímavostí je, že zde leží nejen nejzápadnější bod Česka, ale také nejzápadnější česká železniční stanice.

Ašský výběžek, vyvýšený útvar obklopený hustými lesy a tajemnými stezkami, se tyčí nad městem Aš v západních Čechách jako svědek minulosti i strážce místních legend a pověstí. Tento geologický útvar se stal symbolem města a zároveň inspirací pro mnohá vyprávění o minulosti, zázracích a tajemných událostech.



OBSAH

- „NAHŘBET SKOČ“ – příběh inspirovaný legendou z vrchu „Háj na Ašsku“
- „UPOMÍNÁJÍCÍ ŽENY“ - příběh inspirovaný legendou města „Aše“
- „KRÁSNÁ LÍZA“ - příběh inspirovaný legendou ulice „Krásňany“ / části městečka Hranice
- „O DOLNÍ HOSPODĚ“ - příběh inspirovaný legendou městečka „Hranice“
- „PAHOREK S POKLADEM“ - I příběh inspirovaný legendou obce „Újezd u Krásné“
- „ZAŽEHNÁVÁNÍ I.“ – příběh inspirovaný legendou zámečku na „Mikulášském vrchu v Aši“
- „ZAŽEHNÁNÍ II.“ - příběh inspirovaný legendou „Skřivánčího vrchu v Aši“
- „SKUČÍCÍ HRAD“ – I příběh inspirovaný legendou „louky bez názvu“ mezi Újezdem a Rehau
- „BEZHĽAVÝ JEZDEC“ – příběh inspirovaný legendou „Kozího hřbetu“, který je částí obce Trojmezí
- „STARÁ FRALA“ – příběh inspirovaný legendou ulice „Krásňany“
- „O SPORNÉ STUDÁNCE“ - příběh inspirovaný legendou obce „Studánka“
- „MEDOVÝ RYBNÍK“ - příběh inspirovaný legendou obce „Újezd (Krásná)“
- „MLYNÁŘ ZNALÝ KOUZEL“ - příběh inspirovaný legendou obce „HORNÍ PASEKY“



ÚVOD

V srdci každé země leží její duše, utkána z příběhů a legend, které se vypráví ve stínu starých stromů, připomínají se ozvěnami kroků v zapomenutých hradbách, či v šumění vod, jež znějí jako dávné písně.

Naše země není výjimkou. Každý kraj, každé město, ba i ta nejmenší vesnička, má své tajemno, svou pověst, která čeká, až bude vyprávěna.

Příběhy v této knize jsou inspirované právě těmito legendami, které jsou stejně staré jako samotné kopce a řeky naší vlasti. Některé z těchto příběhů mohou být známé, jiné zůstávaly skryté až do nynějšího okamžiku, kdy vyvstávají z temnoty minulosti, aby znovu oslovily naše srdce a mysl.

Cesta, na kterou se chystáme, je cestou objevování a znovuobjevování, cestou, která nás provede malebnými krajinami, temnými lesy a zapomenutými ruinami, kde každý kámen a každý potok má svůj příběh.

Příběhy, které se před námi rozprostírají, nejsou jen prostým přetvářením známých motivů. Jsou spíše lyrickým překladem starodávných témat, které těmto starým světům vdechují nový život.

S každou stránkou, kterou otočíme, odkrýváme kus naší společné minulosti, ale také součást sebe samých. Legendy jsou totiž zrcadlem, v němž se odráží nejen naše historie, ale i naše současné obavy, naděje a snění. Jsou mostem mezi tím, co bylo, a tím, co je, a v jejich příbězích se můžeme vidět my všichni – odvážní, zvědaví, hledající.

Nechme se tedy provést těmito stránkami a znovu objevujme kouzlo starých příběhů, které jsou součástí naší země, našeho dědictví a naší kultury.

Přijměte pozvání k putování po stopách legend, které jsou klíčem k pochopení nejen minulosti, ale i naší přítomnosti.

S úctou tým „Výletování po vlastech českých“...



příběh první

NAHŘBET SKOČ

V dávných dobách, kdy horské stezky ještě nebyly pevnými cestami a lesy byly plné tajemství, žil nedaleko obce Verněřov starý sedlák jménem Jakub. Byl to statečný muž, který každý den chodil se svým oslem po úzkých pěšinách, aby obstaral svou rodinu. Jednoho podzimního dne, když se vydal na cestu k vrchu Háj, stalo se něco nečekaného.

Kočíčí smrk, jak se nazýval starý strom u cesty, byl místem, kde se měly dít zvláštní věci. O tom věděli všichni, kdo se v těchto končinách pohybovali. Jakub byl skeptik, nepovažoval za reálné pověsti a legendy, které se kolem tohoto místa vznášely. Avšak jednoho odpoledne, když se vracel s nákladem dřeva, uslyšel podivné skřípění a syčení za svým zády.

Otočil se a uviděl malého mužíčka, který stál přímo před ním. Jeho oči byly černé jako uhlíky a ústa měl roztažená do podivného úsměvu. "Na záda skoč!" zaskřípal mužíček a s tím ho přepadl takový zármutek, jaký ještě nikdy nezažil. Sedlák Jakub, jindy tak silný a odvážný, najednou ucítil, jak se mu v srdci vznáší studený strach.

Od té chvíle začal Jakub cítit, že mu schází síla, že ho trápí nemoci, které se mu dříve vyhýbaly. Lidé z okolních vesnic si začali špitat, že na něj uvalil kletbu starý papírník, zahalený v tajemstvích a obavách. Nikdo nevěděl, co vlastně stvoření, které se objevilo u Kočíčího smrku, představovalo, ale všichni cítili, že s ním přišlo zlo.



Minuly roky, až jednou za zimního večera se z Verněřova vracel opilý muž. V hospodě na návsi problikávalo světlo a tak si řekl, že se zajde ještě posilnit. Když vešel, zaradoval se, že není hospoda prázdná a že bude mít společnost. Muž byl už notně posilněn když začal vyprávět o setkání se starým papírníkem u Kočičího smrku. Papírník sebou vláčel ohromný balvan a muž se ho zeptal „ proč vláčíš ten balvan, zahod' ho“. Papírník ho kupodivu poslechl a kámen zahodil. Jakmile to udělal, zmizel a kámen také."

Slova opilého muže se rychle roznesla vesnicí a nakonec se dostala i k Jakobovi. Ten pocítil, jak se mu zvedá kámen ze srdce, jak se závaží, které ho tížilo, rozpouští v ranní mlze.

Dnes už málokdo ví, co se tehdy přesně stalo a kdyby zde nebyla cedulka, která slouží jako připomínka celé události, pravděpodobně by se na tuto starou legendu již dávno zapomnělo. Cedulka udržuje příběh o Kočičím smrku a starém papírníkovi naživu, připomíná místním obyvatelům a návštěvníkům tohoto místa jako odkaz minulosti, který by jinak postupem času vyprchal do zapomnění.

- **Inspirováno legendou, která provází místo na [vrchu Háj](#). Tento vrch je nejvyšší vrch v české části Smrčiny a nachází se mezi Verněřovem a Aší v Ašském výběžku.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti**



povídka druhá

UPOMÍNÁJÍCÍ ŽENY

V historickém městě Aš, na Goethově náměstí, se ukrývá jeden z nejzajímavějších místních příběhů, spojený s tajemnými ženami z Kunstova domu. Tato pověst sahá až do dob té dnešní velmi vzdálených.

Kunstův dům, kdysi centrum městského dění, se stal svědkem neobyčejné události, která dodnes vypráví o své záhadě. Na půdě domu se nacházela stará přádelna, kde ženy ve dnech minulých pilně pracovaly. Jednoho dne, po náročném dni práce, se vracely po schodech domů, když najednou narazily na tři záhadně oblečené ženy. Tyto postavy vzbudily mezi ženami nevysvětlitelný strach, a tak se rychle rozhodly vyhledat majitele domu.

Majitel, starosta Kunst, vyslechl jejich vyprávění se zvědavostí. Jak však poslouchal, uklidňoval je slovy, která byla zároveň záhadná jako samotný výjev těchto žen. Řekl, že tyto tři zvláštní postavy připomínají staré zvyky a tradice, kdy se chléb daroval chudině jako ochrana proti ohni.

Tento výklad však vzbudil mezi místními ještě větší zvědavost. Co znamenají tajemné ženy? Jaké starobylé rituály mohou symbolizovat? Příběh se stal součástí místního folklóru, a lidé začali hovořit o "upomínajících ženách", které připomínaly staré zvyky a měly podle některých legend schopnost ochránit dům před neštěstím.



Kunstův dům tak žije v legendě a je připomínkou nejen minulosti, historických událostí, ale i tajemství, která se kolem něj vážou. Příběh o „upomínajících ženách“ zůstává dodnes živým důkazem, že v každém historickém městě jsou skryta nečekaná zákoutí plná legend a záhad, čekajících na objevení.

- **Inspirováno legendou, která provází místo na [Goethově náměstí v Aši](#).**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



povídka třetí

KRÁSNÁ LÍZA

V Krásňanech, zasazených v malebné krajině Ašského výběžku, žila dívka jménem Líza. Bylo jí sotva osmnáct let, ale její krása byla známá široko daleko. Zářivě zlaté vlasy jí splývaly jako pramínky slunečního svitu a její oči byly hluboké a modré jako letní nebe. Lidé v Krásňanech si ji vážili a obdivovali, ale někteří ji také záviděli její krásu a mládí.

Jednoho dne se však ukázalo, že pod povrchem krásy a nevinnosti se skrývá temné tajemství. Líza zjistila, že je těhotná. Otec dítěte byl neznámý a Líza věděla, že pokud se to lidé dozví, bude její pověst navždy poškozena. Rozhodla se tedy dítě schovat a uchránit své tajemství.

Když přišel čas porodu, schovala se na půdě svého domu, kde porodila zdravého chlapce. Aby nikdo nepřišel na její hřích, vložila novorozence do staré truhly, kterou našla na půdě. Každý den ho tajně krmila a vždy nechala víko truhly pootevřené, aby dítě mělo dostatek vzduchu. Tento temný a děsivý úkryt byl jediným místem, kde se cítila bezpečně, kde mohla chránit své tajemství před zraky zvědavých sousedů.



Jednoho osudného dne však Líza víko truhly zavřela a zapomněla ho pootevřít. Když se později vrátila na půdu, našla své dítě mrtvé. Zoufalství a pocit viny ji naprosto pohltily. V noci, kdy byla celá vesnice ponořena do ticha, vykopala na zahradě hrob a dítě tam tajně pohřbila.

Ale její tajemství nemohlo zůstat skryté navždy. Sousedé začali slyšet dětský pláč, který se ozýval z její zahrady. Zpočátku tomu nepřikládali velkou pozornost, ale když se pláč opakoval noc co noc, začali se ptát a šířit zvěsti o strašidelných událostech u Lízina domu.

Líza věděla, že pravda se dříve či později vyjeví. Nakonec, vyčerpaná strachem a výčitkami, se rozhodla říct pravdu. S pláčem přiznala, co se stalo, a vesničané byli zděšeni. Soud se rozhodl, že musí být potrestána. V jejím mladém věku jí však soud dal milost. Měla šanci žít dál, ale nešťastná Líza milost odmítla. Byla přesvědčena, že musí zaplatit za svůj hřích stejně jako její dítě.

Dívka byla odsouzena k smrti a vesničané se sešli, aby byli svědky jejího konce. V jejich srdcích se mísil smutek a hněv. Líza stála před nimi, její krása nyní ztracená v moři bolesti a utrpení. Sklonila hlavu a přijala svůj osud.

Jak se blížil konec, Líza vzhlédla k nebi a zašeptala poslední modlitbu. Byla to prosba o odpuštění, o smír s duší jejího mrtvého dítěte. A když přišel okamžik, kdy její život skončil, vítr zavál nad Krásňany a přinesl s sebou zvláštní klid. Jako by vesnice sama cítila úlevu a smutek zároveň.

- **Inspirováno legendou, která provází místo KRÁSŇANY, které jsou součástí obce Hranice.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



povídka čtvrtá

O DOLNÍ HOSPODĚ

V malebném městečku Hranice, nedaleko Aše, stála kdysi slavná hospoda, známá jako hostinec „U červeného koně“. Historie tohoto hostince sahá až do roku 1570, kdy byl zmíněn v církevní účetní knize. Nacházel se v samém středu náměstí, kde pulzoval životem a častokrát hostil pocestné i místní obyvatele.

Jedním z nejznámějších postav tohoto hostince byl hospodský jménem Jan. Jan měl temnou pověst, o které se šeptalo po celém kraji. Říkalo se, že není jen obyčejným hospodským, ale také loupežníkem a vrahem. Mnoho lidí se ho bálo a nikdo se neodvážil mu postavit.

Jednoho temného večera, kdy měsíční světlo osvětlovalo pouze kousky rybníka za hospodou, se Jan chystal zbavit své poslední oběti. Svázaného muže přitáhl k břehu rybníka a připravoval se hodit ho do vody, když náhle zpozoroval pohyb v nedalekém keři. Oči mu zasvítily v zlosti a hrůze. Rychle přistoupil ke keři a vytáhl z něj mladého svědka. Pod hrůznými pohrůžkami ho donutil, aby o tom, co viděl, nikdy nikomu neřekl.

Svědka, mladík jménem Jakub, se poté trápil každou noc. Strach z odhalení a pocit viny mu nedal spát. Každým dnem byla jeho úzkost větší, až se nakonec rozhodl navštívit místního faráře. Farář, starý moudrý muž, si Jakuba vyslechl a



poradil mu, aby svůj problém svěřil krbu ve své chatrči. Věřil, že tímto způsobem bude Jakub schopen ulevit své duši bez toho, aby ohrozil svůj život.

Jakub tedy večer usedl ke krbu a šeptem vyprávěl celý hrůzný příběh do plamenů. Co však nevěděl, bylo to, že farář nechal pootevřené dveře své fary a naslouchal každému slovu.

Díky těmto informacím se farář okamžitě obrátil na místní správce a soudce. S pomocí svědectví, které slyšel, byl nakonec hospodský Jan zatčen a po právu potrestán za své zločiny. Místní obyvatelé si konečně mohli oddychnout a cítit se klidně a bezpečně.

Dolní hospoda, dříve známá jako „U červeného koně“, zůstala tichým svědkem těchto událostí. Ačkoli se její název a majitelé měnili, příběh o temném hospodském, který byl nakonec poražen silou svědomí a spravedlnosti, zůstal živý v paměti místních obyvatel.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Hranice, městečko u Aše](#).**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



povídka pátá

PAHOREK S POKLADEM

Na kraji malebné vesničky Újezd u Krásné, tam, kde cesta z Pastvin do Újezdu lemovaná velikými břízami vytváří přírodní tunel, se vypráví prastará pověst, která se dědí z generace na generaci.

Jednou dávno, v době kdy krajinu ovládali sedláci a jejich políčka, žil tu jeden z nejbohatších sedláků v okolí. Ten, známý svou chamtivostí a obavami z lupičů, se rozhodl, že své bohatství ukryje na bezpečném místě. V tichu soumraku, kdy slunce již skomíralo za obzorem, vzal starý, těžký hrnec plný zlatáků a vydal se k pahorku nedaleko bříz.

Sedlák kopal dlouho a pečlivě, až hrnec konečně zakopal hluboko pod zem. Místo si dobře zapamatoval, ale své tajemství nikdy nikomu neprozradil. Uplynulo mnoho let a sedlák zemřel, aniž by své bohatství někdy použil. Místo se pomalu zahalilo do mlhy času a zapomnění.

O několik generací později se pověst o zakopaném pokladu začala šířit mezi obyvateli Újezdu. Skupinka místních mužů, včetně mladého a ctižádnostivého Františka, se rozhodla poklad najít. Věděli, že k tomu potřebují něco víc než jen štěstí a tak si přinesli virguli, nástroj i dnes využívaný k hledání převážně vody.



Jedné chladné noci, když měsíc osvětloval jejich cestu, se vydali k pahorku. Virgule se náhle začala divoce pohybovat, když dorazili k místu, kde sedlák před lety zakopal hrnec. Po chvíli kopání narazili na něco tvrdého. S napětím a nadšením odhalili starý hrnec plný zlat'áků.

Ale stará legenda pravila, že po nalezení pokladu nesmí nikdo promluvit ani slovo, jinak se stane něco strašného. Skupinka byla příliš unesená nálezem a zapomněla na toto varování. Jeden z mužů, plný radosti, vykřikl: „Máme to!“

V tom okamžiku se země pod nimi začala třást. Pahorek se rozevřel a všichni, včetně pokladu, se propadli do hlubin země. Od té doby, každý rok na výročí této tragické události, je možno slyšet jejich bědování a zoufalé volání o pomoc z hlubin pahorku.

Lidé z Újezdu u Krásné si tuhle pověst připomínají s respektem a varováním. Pahorek, obklopený velikými břízami, zůstává místem ticha a tajemství, kde se minulost stále prolíná s přítomností. Nikdo se neodváží hledat poklad znovu, neboť každý ví, že cena za jeho nalezení je příliš vysoká.

- **Inspirováno legendou, která provází místo pahorek nedaleko obce Újezd u Krásné.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh šestý

ZAŽEHNÁNÍ I.

Bylo to jedno z těch ospalých podvečerů, kdy mlha obklopila starý zámeček na okraji lesa. Vědělo se, že místo je plné tajemství, ale jen málo lidí znalo skutečnou povahu toho, co se dělo za jeho zdmi.

Zámeček byl kdysi domovem bohaté rodiny, ale po tragické smrti jedné z jeho obyvatel, mladé a krásné ženy jménem Eliza, se stalo místem, kde nikdo nechtěl zůstat přes noc. Lidé říkali, že její duch stále bloudí chodbami a zanechává za sebou chladný průvan, zvuky kroků a tiché nářky.

Eliza zemřela za záhadných okolností. Někteří říkali, že to byla nemoc, jiní šeptali o zlomeném srdci. Jedno bylo jisté – její smrt byla předčasná a její duše nenalezla klid. Od té doby, co zemřela, obyvatelé blízké vesnice začali zažívat podivné a děsivé události.

Farář z vesnice, starý muž se stříbrnými vlasy a hlubokýma, moudrýma očima, se rozhodl zasáhnout. Byl to muž pevné víry a odhodlání. Věděl, že musí Elizu osvobodit a přivést klid do svého společenství. Jednoho dne se tedy vypravil do zámečku, ozbrojený pouze svou vírou a starou modlitební knihou.



Když vstoupil do zámečku, chlad a temnota ho obklopily jako hustá mlha. Každý krok se mu zdál těžší a těžší, ale pokračoval dál, říkajíc si modlitby. Brzy se ocitl v místnosti, kde Eliza zemřela. Ve vzduchu byl cítit záblesk její přítomnosti.

„Elizo,“ zvolal farář, „přišel jsem ti pomoci najít klid.“

Místnost se náhle ochladila a v koutě se objevil stín, který se začal formovat do postavy mladé ženy. Její oči byly plné bolesti a zoufalství. Farář se nezalekl. Pomalu a klidně, začal odříkávat modlitby, které měly osvobodit Elizinu duši. Její postava se začala třást a postupně se rozpouštěla do světla.

Po několika hodinách intenzivní modlitby a soustředění se stín konečně rozplynul. Eliza byla volná. Farář však věděl, že její duch potřebuje trvalé místo odpočinku. Přenesl její esenci do malé láhvičky svěcené vody a vyrazil na Skřivánčí vrch, místo známé svými starými a posvátnými duby.

Na vrcholu jednoho z těchto dubů provedl rituál, při kterém zaklel Elizinu duši do kmene stromu. Dub, nyní posvátný, se stal místem klidu a míru, kde Eliza mohla navěky spočinout.

Lidé z vesnice si oddechli. Zámeček už více neděsil a Skřivánčí vrch se stal místem, kam lidé chodili s úctou a vděkem za mír, který přinesl farář svým činem. Elizina duše našla klid a vesnice opět našla svůj pokojný rytmus života.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Mikulášský vrch v Aši](#).**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh sedmý

ZAŽEHNÁNÍ II.

Bylo to v dávných dobách, kdy lidé věřili na duchy, zlé síly a tajemné příběhy, které se šeptaly u večerního ohně. Na Skřivánčím vrchu nedaleko Aše se rozšířila pověst o strašlivém duchu, který obýval staré stavení na kraji lesa. Nikdo se neodvažoval přiblížit se k tomu místu, protože každý, kdo se pokusil, skončil špatně.

V tom stavení kdysi žil bohatý sedlák, který zemřel za zvláštních okolností. Po jeho smrti se začaly dít podivné věci – zvuky, světla a stíny, které naháněly strach i nejodvážnějším. Lidé věřili, že jeho duch nemůže najít klid a zůstává uvězněn mezi světy.

Jednoho dne se vesničané rozhodli, že musí něco udělat. Zavolali na pomoc faráře z nedalekého města, který byl znám svými schopnostmi vyhánět zlé duchy. Farář souhlasil a přišel do vesnice plný odhodlání, připraven čelit čemukoli.

Přišel k starému stavení a začal své rituály. Modlil se, žehnal a kropil svěcenou vodou. Ale duch se nechtěl vzdát tak snadno. Byl rozzuřený a ještě více děsil všechny přítomné. Farář bojoval ze všech sil, ale cítil, že něco není v pořádku. Duch se zaměřil na něj s nezvyklou zuřivostí.



A pak to přišlo. Duch odhalil něco, co farář tajil před světem – jeho vlastní hříchy. Farář nebyl bez viny, a duch to věděl. Pomalu, ale jistě, začal duch získávat převahu. Farář se cítil stále slabší a nakonec musel ustoupit.

Když farář odešel, byl to jiný muž. Jeho tvář byla bledá, oči prázdné a v jeho duši byl stín, který ho pronásledoval. Začal se cítit nemocně a slabě. Vesničané se mu snažili pomoci, ale nic nepomáhalo. Farář nakonec zemřel v strašných bolestech, a mnoho lidí věřilo, že to byl duch, který ho potrestal za jeho hříchy.

Od té doby se vesnice rozhodla nechat staré stavení být. Nikdo se k němu neodvážil přiblížit a duch zůstal uvězněn mezi světy. Příběh o faráři a duchu se stal varováním pro všechny, kdo by si mysleli, že mohou bojovat se silami, kterým sami nerozumí.

A tak se legenda o strašidelném stavení a duchovi, který přemohl hříšného faráře, šířila dál. Připomínala lidem, že zlo může číhat i tam, kde by to nečekali, a že někdy je nejlepší nechat některé tajemné příběhy nevyřešené.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Skřivánčí vrch v Aši](#).**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh osmý

SKUČÍCÍ HRAD

Na louce mezi Újezdem a Rehau kdysi stával hostinec, jehož sláva se nesla široko daleko. Hostinec byl oblíbeným místem bohaté společnosti, která se zde scházela, aby tančila, veselila se a oddávala se nekonečnému veselí. Každou noc zde hrála hudba, která přitahovala další a další návštěvníky, a tančilo se až do brzkých ranních hodin. Hosté byli u vytržení z opojného veselí, smíchu a hudby, které je obklopovaly.

Jedné zvlášť hlučné noci, kdy se zábava zdála být nekonečná a radost neuhasitelná, vešel do hostince mužíček v prostých šatech. Jeho vzhled byl nenápadný, ale jeho oči prozrazovaly moudrost a zkušenost. S pokorou se postavil ke skupině hostů a prosil je o klid. "Prosím vás, ztište se trochu. Vaše veselí ruší klid tohoto místa," pronesl.

Hosté se na něj jen pobaveně podívali a dál pokračovali ve svém veselí. Muzikanti hráli ještě hlasitěji a tanec nabíral na intenzitě. Mužíček se nechtěl vzdát a za nějaký čas se vrátil, aby znovu požádal o klid. "Prosím vás, už podruhé, ztište se trochu. Toto místo není určeno k takovému rámusu," řekl naléhavěji.



Tentokrát se mu dostalo jen posměchu a nevraživých pohledů. Lidé se nechtěli nechat rušit ve svém bujarém veselí a mužíčková slova pro ně byla jen dalším důvodem k smíchu. Když mužíček odešel, hudba se rozezněla ještě hlasitěji a tanec pokračoval s ještě větší vervou.

Mužíček se však nevzdával a po třetí se vrátil do hostince, tentokrát s pevným výrazem v tváři. "Prosím vás, naposledy vás žádám, ztište se a respektujte klid tohoto místa," řekl s důrazem, který až mrazil.

Hosté však byli příliš opojeni svou zábavou, aby mu naslouchali. Tentokrát už mužíčka ignorovali úplně. S úsměvem na rtech a veselým smíchem pokračovali v tanci a hudba zněla dál.

Najednou se hostinec otrásl v základech. Hudba se zastavila, tanec přestal a všichni zůstali stát jako přimražení. Podlaha se začala propadat, stěny se hroutily a zdi se sypaly. Hostinec i s lidmi začal mizet v zemských hlubinách. Křik a pláč hostů se rozléhal loukou, jejich hrůza a zoufalství naplnily vzduch.

Když se prach usadil a vše se uklidnilo, na místě hostince zůstala jen pustá a tichá louka. Křik a nářek, který zde zněl, však nezmizel úplně. Lidé začali toto místo nazývat Winselburg, neboli Skučící hrad, na památku těch strašlivých okamžiků, kdy se veselý hostinec proměnil v propast plnou utrpení a zoufalství.

A tak se legendy o Skučícím hradu předávají z generace na generaci, varující každého, kdo by snad zapomněl na úctu k místům a lidem kolem sebe. Přestože přesné místo, kde hostinec stával, není dnes známo, příběh o mužíčkově a jeho třech prosbách o klid zůstává v paměti těch, kteří slyší skučící vítr na louce mezi Újezdem a Rehau.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Skřivánčí vrch v Aši](#).**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh devátý

BEZHĽAVÝ JEZDEC

Ve staré hospodě na Kozím hřbetě, kterou střežila mlžná krajina, se jednoho sychravého večera scházeli vesničané, aby si v teple a pohodlí vyprávěli příběhy, zpívali písně a sdíleli novinky. Hostinský, starý a zkušený muž s bílým vousem, právě zjistil, že jejich zásoba tabáku došla. To byla pro hosty tragická zpráva, neboť kouř z dýmky byl nedílnou součástí jejich večerního rituálu.

Hostinského dcera, krásná a odvážná Anežka, se rozhodla spolu se svou kamarádkou Marií vydat na cestu do Hranic pro nový tabák. Navzdory pozdní hodině a mrazivému větru, který foukal z lesů, jež obklopovaly jejich vesnici, obě dívky věděly, že tabák je pro jejich vesnické společenství důležitý.

Vyrazily tedy na cestu. Světlo měsíce jim svítilo na cestu a dívky si povídaly, aby se rozptýlily od temnoty kolem nich. Když dorazily do Hranic, místní obchodník jim s úsměvem prodal tabák a popřál jim bezpečný návrat domů. Srdce jim těžklo, když si uvědomily, že je čeká dlouhá cesta zpět, ale věděly, že musí spěchat, aby se co nejdříve vrátily.



Když procházely zalesněným úsekem, najednou uslyšely zvuk dusotu koňských kopyt. Zastavily se a napjatě se rozhlížely kolem. Z temnoty se vynořil jezdec na černém koni, ale něco bylo špatně. Jezdec neměl hlavu. Byla to příšerná postava, která se zdála být zahalena v mlze a temnotě.

Dívky zůstaly stát jako přikované, dech se jim zrychlil a srdce bilo jako splašené. Anežka, vzpomínající na to, co jí matka učila o zázračné síle modlitby, chytila Marii za ruku a společně začaly odříkávat Otčenáš. Slova jejich modlitby se nesla chladným vzduchem a rezonovala mezi stromy.

Jezdec se zastavil, jakoby jeho pohyb zbrzdila neviditelná síla. Pomalu se otočil a začal se vzdalovat zpět do temnoty, z níž se vynořil. Dívky pokračovaly v modlitbě, dokud jezdec nezmizel úplně.

Srdce jim stále tloukla jako zběsilá, ale nyní se cítily posílené a chráněné. S novou energií a vírou ve svou bezpečnost se vydaly zpět do hospody. Když dorazily, byly vítány radostným křikem a úlevou.

Dívky se svěřil se svým zážitkem hostinskému a ten jim jen s úsměvem řekl: "Udělalyste správně, děvčata. Modlitba má skutečně velkou moc nad zlými duchy. Jsem na vás pyšný."

Anežka a Marie se usmály a podaly tabák hostinskému. Večer v hospodě pokračoval, jakoby se nic nestalo, ale příběh o jejich setkání s bezhlavým jezdcem se rychle rozšířil mezi vesničany. Od té doby si všichni pamatovali, že víra a modlitba mohou překonat i ty nejděsivější noční můry.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Kozí hřbet](#), které je součástí Trojmezí.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh desátý

STARÁ FRALA

Na okraji hlubokého lesa, kde stromy šeptaly prastaré příběhy a vítr hrál tajemné melodie, stála stará chalupa v malebné vesnici Krásňany. V té chalupě bydlel Menert, laskavý a pracovitý muž, se svou ženou Annou. Každý den, za slunce rozbřesku, kdy den pohlcoval noc, přicházela k nim stará lesní žínka jménem Fraala.

Fraala byla záhadná a milá bytost. Staré legendy pravily, že byla kdysi lidskou ženou, která se ztratila v lese a byla proměněna do žínky, aby chránila lesní duchy. Každý večer přicházela k Menertovu domu, usedala ke kolovratu a předla jemné nitě, které se leskly jako měsíční paprsky. Přestože byla záhadná, nikdy neublížila a stala se téměř součástí rodiny.

Jednoho chladného zimního večera, když v krbu praskal oheň a ve vzduchu vonělo čerstvě upečené pečivo, se Anně narodilo dítě. Byla to nádherná holčička s očima jako lesní studánky. Menert musel naléhavě odejít do města, aby vyřídil důležité záležitosti, a nechal Annu s Fraalou a dítětem samotné.

Když Anna tiše kolébala své dítě, náhle holčička kýchlá. Fraala, která seděla u kolovratu, okamžitě řekla: „Pozdrav Pán Bůh.“ Anna, unavená ale šťastná, automaticky odpověděla: „Tobě také.“



V tu chvíli se Fraala náhle zvedla. Její oči zazářily zvláštním světlem a na rtech se jí objevil lehký úsměv. „Děkuji ti, Anno,“ řekla. „Čekala jsem na tento okamžik velmi dlouho. Tvým pozdravem jsi mě osvobodila od mého dávného prokletí.“

Anna překvapeně sledovala, jak Fraala směřuje ke sklepu a kyne jí. „Pojď se mnou,“ vyzvala ji žínka. Obě sestoupily do tmavého sklepení, kde Fraala ukázala na starou, zaprášenou truhlu. „Tady najdeš poklad, který vám zajistí šťastný a bezstarostný život. Tento poklad jsem ukryla před staletími a teď je váš.“

Jakmile Anna otevřela truhlu a spatřila zlato a drahé kameny, otočila se, aby poděkovala Fraale, ale žínka už tam nebyla. Zmizela jako ranní mlha, a už nikdy ji nikdo neviděl.

Anna a Menert žili šťastně, zabezpečeni pokladem, který jim Fraala odkázala. Ale nikdy nezapomněli na starou žínku, která přinášela klid a mír do jejich domu každý den. Příběh o Fraale se stal legendou, předávanou z generace na generaci, připomínající, že někdy i v těch nejzáhadnějších příbězích se může skrývat zázrak.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Krásňany](#), které jsou součástí městečka Hranice.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh jedenáctý

O SPORNÉ STUDÁNCE

Nedaleko obce Studánka, která dnes patří k městu Hranice, se nacházela studánka, kde voda nikdy nevyschla. Voda zde byla tak čistá a průzračná, že kolemjdoucí věřili, že má léčivé účinky. Právě u této studánky pravidelně pracoval lesní dělník, muž s tváří zocelenou léty těžké práce v lese. Jeho ruce byly silné a zvyklé na tvrdou práci, ale jeho srdce bylo laskavé a spravedlivé.

Jednoho dne, když se slunce začínalo sklánět k obzoru a vrhalo dlouhé stíny mezi stromy, uslyšel lesní dělník zvuky kácení stromů. Byly to ostré a naléhavé zvuky, které se ozývaly lesem a narušovaly klid okolí. Dělník se zarazil. Věděl, že nikdo neměl v tuto dobu v lese pracovat. Zvuky se nesly od nejlepších stromů, starých dubů, které byly pýchou tohoto lesa.

Bez váhání se vydal za zvukem úderu seker. Záhy uviděl hraběte Zedtwitze z Elstru, jak s pomocí svých mužů kácí ty nejlepší stromy. Lesní dělník věděl, že tento les patří Zedtwitzovu bratru z Podhradí a že hrabě z Elstru neměl žádné právo tyto stromy kácet. Rozhodl se, že musí tuto nekalou činnost ihned ohlásit.



Cestou do Podhradí si dělník představoval, jaká bouře hněvu vypukne, až se tato zpráva dostane k Zedtwitzovu bratru. A přesně tak se také stalo. Hrabě z Podhradí se svými muži okamžitě vyrazil do lesa, aby se postavil svému bratru.

Když dorazili, les se proměnil v bojiště. Dřevorubci z Podhradí a Elstru se pustili do boje s takovou vervou až se zdálo, že boj nikdy neskončí. Konečně, po dlouhém a úporném boji, Podhradští zvítězili. Hrabě z Elstru byl nucen ustoupit a již nikdy do lesa svého bratra nezasahoval. Okolnosti této události přiměly Hraběte z Podhradí postavit hraniční příkop, který se zde nachází dodnes.

Lesní dělník se vrátil ke své studánce. Pozoroval, jak voda klidně proudí, jakoby nezaznamenala žádný zmatek, který se odehrál kolem ní. V srdci cítil klid a hrdost. Věděl, že spravedlnost byla zajištěna a les byl ochráněn pro budoucí generace.

A tak příběh o lesním dělníkovi, který svým odhodláním a statečností ochránil les i studánku, zůstává a vypráví se mezi lidmi dodnes.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Studánka](#), která se nachází nedaleko hranic.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**
-



příběh dvanáctý

MEDOVÝ RYBNÍK

V dobách napoleonských válek bylo na západě Čech nebezpečno. Vojáci francouzského císaře Napoleona táhli krajinou a obyvatelé obce Újezd, v obavách před loupeživými oddíly, prchli do okolních lesů. Před svým útekem však pečlivě poschovávali všechny cennosti, aby je uchránili před rabováním. Zlaté prsteny, stříbrné nádoby, ale také těžké hrnce plné sladkého medu zakopali nebo ukryli do hlubin rybníka na okraji obce.

Jednoho večera, kdy už slunce zapadalo za obzor a poslední paprsky osvětlovaly hladinu rybníka, se v obci rozšířila zpráva o příchodu francouzského vojska. Vyděšení vesničané rychle sbalili to nejnutnější a utíkali do lesů. Vojáci však nikdy nepřišli a zpráva o francouzském vojsku se nepotvrdila. Po krátkém čase se ukázalo, že zprávy o příchodu Francouzů byly mylné.

Vesničané se začali vracet domů a s úlevou zjistili, že jejich domovy nebyly vypleněny. Život v Újezdu se začal pomalu vracet do starých kolejí. Všechny cennosti, které schovali v zemi, pečlivě vykopali a vrátili na svá místa. Ale když přišla řada na med, který ukryli do rybníka, nastaly problémy.



Ani po opakovaných pokusech a důkladném prohledávání dna rybníka med nenašli. Tajemství ztraceného medu zůstalo nevyřešeno a rybník, do kterého byl med ukryt, získal mezi místními lidmi nové jméno a to „Medový rybník“.

Zajímavostí však bylo, že rybník, dříve zcela obyčejný, získal nasládlou příchuť vody. Místní rybáři tvrdili, že i ryby, které v rybníce lovili, měly jemnou medovou příchuť. Tento neobvyklý jev přitahoval pozornost nejen obyvatel obce, ale i obyvatel z celého okolí.

Legenda o Medovém rybníku se rychle rozšířila a předávala se z generace na generaci. Starci u ohňů vyprávěli dětem o hrncích plných medu, které rybník navždy pohltil. Někteří věřili, že med se prostě rozptýlil ve vodě a vytvořil jedinečný přírodní fenomén. Jiní spekulovali, že rybník má své vlastní tajemné síly, které med pohltily a zůstala po něm jen sladká příchuť vody.

Ať už byla pravda jakákoli, Medový rybník zůstal místem plným tajemství a připomínkou starých časů, kdy se lidé museli bránit nejen proti lidským nepřátelům, ale i proti strachu a nejistotě, které přinášely doby válek. Rybník, nyní klidný a tichý, nese v sobě příběh odvahy, strachu a neobyčejného medu, který už nikdo nikdy neochutná. Za to voda v rybníku má dodnes nasládlou chuť.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Újezd u Krásné](#).**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**



příběh třináctý

MLYNÁŘ ZNALÝ KOUZEL

V malebné vesničce Horní paseky stál starý mlýn, známý jako Rangův. Mlynář, který v něm žil, byl tajemný muž s nevšedními schopnostmi. Říkalo se, že vlastní kouzelnou knihu, která mu umožňuje čarovat. Ačkoliv o jeho schopnostech vědělo jen pár vyvolených, příběhy o jeho kouzlech se šířily daleko, široko.

Jednoho jasného nedělního rána, když se mlynář chystal na mši do kostela, zanechal svou kouzelnou knihu v mlýně. Jeho čeledín, mladý a zvědavý hoch jménem Jakub, nemohl odolat pokušení a jakmile mlynář zmizel za obzorem, Jakub se potichu vplížil do mlynářovy komory, kde ležela ona záhadná kniha.

Srdce mu bušilo vzrušením a ruce se mu třásly, když knihu otevíral. Na první pohled se zdála být obyčejnou starou knihou, ale stránky byly pokryté podivnými symboly a neznámými slovy. Jakub se začal bázlivě pokoušet z knihy číst, přičemž mumlal slova, kterým nerozuměl. Najednou se stalo něco nečekaného.

Jakub ani nestačil dočíst stránku a do světnice začali vcházet vojáci. Jeden za druhým, v plné zbroji, zaplňovali místnost a jejich počet neustále narůstal. Jakub byl ohromený a zároveň vyděšený, protože místnost byla brzy plná, div že ho vojáci neuašlapali. Pokusil se knihu zavřít a ukrýt, ale vojáci stále přibývali.



Když se mlynář vrátil z kostela a spatřil ten co se událo, okamžitě pochopil, co se stalo. Rychle si vzal knihu z Jakubových třesoucích se rukou a začal mumlat nesrozumitelné formule. Vojáci začali jeden po druhém mizet a za krátko jakoby nikdy neexistovali, zmizeli v několika okamžicích a místnost se opět vyprázdnila.

Mlynář se podíval na vystrašeného Jakuba, který byl bledý jako stěna. "Nikdy více se nedotýkej této knihy," řekl mlynář přísným hlasem. "Je v ní moc, kterou neznáš a kterou neumíš ovládat."

Jakub přikývl a od té doby se kouzelné knihy už nikdy nedotkl. Rangův mlýn se opět ponořil do ticha a klidu, ale příběh o Jakubově odvaze a hlouposti zároveň se stal legendou, která se šířila po celé krajině.

- **Inspirováno legendou, která provází místo [Horní paseky](#), které jsou součástí města Aše.**
- **Zdrojem informací pro tento příběh byl web: https://cs.wikipedia.org/wiki/Ašské_pověsti.**

PŘIPRAVUJEME - NEZAPOMENUTÉ LEGENDY – aneb příběhy z Vysočiny - PŘIPRAVUJEME